

XXX
A72-1

Box

[Krohn, Anna Margaretha] (ne de Jordan)

Di Grao: Du gele Strauke, - - -

Mad. Anna Margaretha Krohn ne de Jordan

f. 27/II 1749 + 3/VII 1768 begp. 8/III 1768.

Du Grab!

Du fale Skranke,

Hvor Dyds og Udyds Læringer uden Forskiel indheignes

Det første Dyekast

En Foredstilling om denne fale Voelig;

Hvortil et slattet Fied,

Et kort Leve = Minut

Henserer de adelsste af synlige Etabninger:

X

Et

B11978

Et tydeligt Bidne

om

Den visse Undergang,
En hemmelig Bebreidelse af selve Laashed

om

Det bedrøvelige Følge
Af den frivillige Billies Misbrug
Svil-maaaskee forstyrre Sindets Rolighed

og

Dyøse Tankens Følger.

Ja! Ja! min Siel!

Hvo kan ved denne Betragtning findes Tanke og seltsles?
Kand du Koldsindigste vel skue en andens Grav
Uden tillige at tænke paa din egen?

Er din Grav et evigt Skjul?

Saa flye enhver Anledning til disse Tanker,

Hvis Selger ere
Forbarring og Bedrøvelse!

Er din Grav?

(: Ja siger Troen:)

Allene en kort Hvile for dette Stød,
Et Forhang for dette Liv,
Med hvis Aabning Evighedens salige Scene
Skal blive Din Siels
Uendelige Forlystelse

Saa glem aldrig at tænke paa din Grav,

og

Lad enhver saadan Betænkning
Aldrig findes uden Selskab
Af Tanker om dit Liv!
Tanker som Lære dig,
At leve saaledes at du kan døe vel?

Tanker om Døden.

Skiels for dit eget Selv, naar du paa Døden tanker
Du Siel, du Guld! Nej = = hvad! ja holt forvorne Ven!
Du Aand! du Kraft! naar jeg paa dig, mit Eget, tanker,
Saa tumles Tankens Kraft i tusind Følger hen;

Skiels mat og Tanke-løs ved mindste Dødens Tanke!
Bevabne dig Naar med ald Koldsindighed!
Du studser dog tilsidst ved denne sidste Skranke,
Hvor Sikkerheden selv forgieves betler Fred.

Skiels, naar du tanker paa, at du her fra skal vandre
Du vittig Skabning! som ret ulykkelig er,
Just i din Kundskab som du eyer frem for andre
I Liv og Død, og alt sorgløse Skabninger.

Gav Himlen dig Fornuft, just for du skulde lære:
(Det Vittigheden veed) at kunde skienne paa;
Hvad Liv og Døden er: Saa maa Fornuften være
Et dagligt Vidne til dit Væsen skal forgaae.

Dit Væsen er et Stev, dog luttrede Particler,
Hvis constig Rønnings-Form i en bestaet Krop,
Den Ungling, din Fornuft af dette Stev udvikler,
Den vittig Egenkab, som lester Tanken op.

Op over eget Selv, og glet at Stelens Kræfter
Med en nysgierrig Drift gaar uden for den Kreds,
Bed hvis, fast mindste Punkt din svære Bøgning hæfter,
Hvis hele Indhold ey kand sulle dem ufreds.

En til et Høyere sin Kundskab stedse svinger,
2 en stiger minner op i sin ukjendte Fart,
Og har just i sig selv en Kraft, som Tanken vvinger,
En Drift, et Følge af (Guld veed) hvad adelt Art.

Hvad kand din Kundskab vel og alle Evner nytte?
Da Kundskab, Vid og alt indskrænkes ved sin Lov,
Hvi skal saa høi en Siel behoe en nedrig Dvælte?
Og er alt dette skabt kun til en Times Rov.

Vi paa vor Stelens Kraft og Egenskaber puffe,
(Ja vist, en vittig Siel er noget lig en Guld)
Men i en traurig Aand bedrøvede maa juffe,
Bed mindste Tanke-Glimt om det, at vandre ud.

Vi fødes, uden selv at være os bevidste,
Men vide vi skal døe, hvi har Naturen ey,
Som i den første Tid saa og i vores sidste
Til Skiebneens Lindring fulgt den samme milde Dei?

Er ikkun Liv og Død Indholden af vor Scene?
Hvis Inter andet er vor Skabnings Dyemeed?
Saa tør jeg kalde dem lykkelige allene,
Som ey af Tankens Brug og vittig Kundskab veed.

Men

Men er (hvo negter det?) vor Leve=Scenes Ende,
En Nabning til det Liv, som Sielen ønsker sig,
Saa tak min Siel den Haand, som lærte dig at kiende
Den Krop, hvori du boer, som Stev og dødelig.

Saa skal en Dødens Storm din Tankes Røe forstraffe,
Din Døds Erindring en forstyrre iveris Lyst,
Hver Tanke om din Død skal i din Siel opvække
En Tanke fuld af Haand og en forvissit Trost.

Skield derfor en mit SELB for Død og visse Ende,
Men tank, paa Dem, som den, der har en evig Sield,
Strab her i Dusk og Mørk ved Tankens Lys at kiende
De rette Regler for at dee og leve vel

Lev saa / som denne SJEL. hvis Forte Leve = Scene
En stændig Følge var af Dydens rene Drift,
Og af en ædel SJEL / hvis Grav = Stød maa fortiene
Af hver oprigtig Haand den billig Overkrift.

Grav=

Grav = Skrift.

Heis Dere-Støtter oppaa denne DødningsBellig,
Eom i et dydigt Liv Guds Dere dyrked trolig,
Hvis Vandel sted se bar i en oprigtig Vey,
Hvor Dyd bar Villjens Ja, og Udyd Hiertets Ney.
Hvad Kundskab og Fornuft tildommer billig Dere
Et Navn, som efter Død udodeligt skal b. rre
Var, af den Dødes Liv, og er Indholden af
Den Oberskrift, som Tid har sadt paa Dydens
Grav.

Imprimatur
Fridrich Arentz,

J. K.

